

SAMPLE TRANSLATION: SWEDISH INTO ENGLISH

SWEDISH SUPREME COURT DECISION - NARCOTICS

A TOLLUND® LEGAL TRANSLATION
SWEDISH INTO ENGLISH

Published in the United States by Tollund, Inc., Massachusetts

Text copyright Tollund, Inc. © Tollund, Inc. 2009

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing by Tollund, Inc.

Inquiries concerning reproduction and further distribution should be e-mailed to Tollund, Inc. at cs@tollund.com.

These texts are provided for free as a client service.

Tollund, Inc. assumes no liability or responsibility for errors with respect to the texts' completeness, for any omissions, typographical or other errors.

Tollund is a registered trademark of Tollund, Inc.

Boston • Copenhagen • New York

WWW.TOLLUND.COM

NEW YORK

COPENHAGEN

BOSTON

ORIGINAL SWEDISH

Straffet för grovt narkotikabrott har med hänsyn till den tilltalades bristande omdömesförmåga samt allvarliga och invalidiserande hälsotillstånd satts lägre än som är föreskrivet. 29 kap 3 § 1 st 3 samt 5 § 1 st 6 och 2 st BrB.

Allmän åklagare yrkade vid Falu TR ansvar å Hans L, född 1951, jämlikt 3 § narkotikastrafflagen (1968: 64) enligt följande gärningsbeskrivning: Hans L har under tiden febr 1993 till och med maj 1994, företrädesvis i Falun, olovligen överlåtit omkring 3 000 tabletter Dolcontin 30 mg och omkring 3 000 ml Ketogan 5 mg som är narkotika.

Överlåtelse har skett till ett stort antal personer och vid flera olika tillfällen.

Brottet är att anse som grovt med hänsyn till omfattningen av verksamheten, mängden narkotika som överlåtits samt att narkotikan varit av farlig art.

Åklagaren yrkade också förverkande av ett till 15 000 kr förverkat värde av försåld narkotika. Samtidigt yrkade åklagaren ansvar å Kent N och Birgitta P enligt 1 § samma lag för olovligt innehav av narkotika, som påstods huvudsakligen ha förvärvats från Hans L. TR:n (ordf rådmannen Bergström) anförde i dom d 3 aug 1994, såvitt angick åtalet mot Hans L: Domskäl.

Ansvar. Hans L har erkänt gärningarna men ifrågasatt om brottet skall bedömas som grovt.

ENGLISH TRANSLATION

Having regard to the impaired capacity for judgment of the accused as well as his severe and debilitating health condition, the punishment for serious crimes against the Swedish Narcotics Drug Act was set lower than prescribed by law. Chapter 29, Section 3(1)(3) as well as Section 5(1)(6) and (2) of the Swedish Penal Code.

The Public Prosecutor presented his case before the Falu District Court against Hans L., born in 1951, pursuant to Section 3 of the Penal Act on Narcotics (1968:64), according to the following statement of the criminal act charged: Between February 1993 and May 1994, Hans L. illegally distributed about 3,000 tablets Dolcontin (30 mg), and about 3,000 ml Ketogan (5 mg), both of which are narcotic substances mainly in Falun.

The drugs were distributed to a great number of people and on several different occasions.

The offense should be considered serious having regard to the extent of the activity, the quantity of narcotics distributed and the fact that the narcotics were harmful.

The Prosecutor also submitted a petition for forfeiture of SEK 15,000, which represented the value of the narcotics sold. The Prosecutor furthermore submitted a petition, pursuant to Section 1 of the same act, for the Court to hold Kent N. and Birgitta Presponsible for the illegal possession of the narcotics that, allegedly, had principally been acquired from Hans L. The District Court (District Court Chairperson Bergström) stated in its judgment of August 3, 1994, with respect to the prosecution against Hans L.: Ratio decidendi of the case.

Culpability. Hans L. pleaded guilty to the acts but questioned whether the offense should be categorized as gross.

De tilltalade har hörts. På åklagarens begäran har förhör hållits med partssakkunnige fil kand Johan Hartelius. Därjämte har åklagaren åberopat utlåtande av Hartelius från d 22 juli 1994, utdrag ur FASS och analysbevis från d 22 juli 1994.

Av utredningen framgår till en början följande. Hans L drabbades till följd av komplikationer efter operationer av blodpropp i ena benet. Detta ledde till outhärdliga smärtor, för vilka han ordinerades smärtstillande morfinpreparat. Under lång tid använde han därför läkemedlet Dolcontin i tablettform och även Ketogan att injiceras under huden (subkutant). Dolcontinet var i form av depåtabletter innehållande 30 mg morfinsalt och 70 mg mjölksocker.

Enligt FASS ordinerar det vid svåra cancersmärter och har effekt under 8 —12 timmar. Tabletterna kom i kartor om 25 stycken vardera. Ketogan innehåller per ml 5 mg av det syntetiska morfinet ketobemidon och 29 mg av andra ämnen. Det ordinerar vid svår smärta. Både Dolcontin och Ketogan är beroendeframkallande och största försiktighet anbefalls av FASS vid förskrivning av läkemedlen. Hans L erhöll recept på preparaten i Falun och Uppsala under 1993 och 1994.

Rekommenderad dos var enligt recepten 2 —4 tabletter Dolcontin om dygnet eller 3--6 ml Ketogan om dygnet. Under 1993 erhöll Hans L 2 325 tabletter Dolcontin och 300 ml Ketogan och under 1994 3 350 tabletter och 3 400 ml.

Redan 1993 kom Hans L i kontakt med blandmissbrukare i Falun, bland andra Kent N som han hade arbetat ihop med tidigare. Hans L började överlåta såväl Dolcontin som Ketogan till missbrukare.

Minst 21 personer erhöll under tiden febr 1993 —maj 1994 omkring 3 000 tabletter Dolcontin och 3 000 ml Ketogan. I vissa fall erhöll Hans L betalning och i andra fall skänkte han bort preparaten. Kent N och Birgitta P erhöll även de Dolcontin och Ketogan av Hans L.

Omfattningen växte och Hans L upplevde att det var svårt att sluta med överlåtelserna när han väl hade börjat. Det var känt imissbrukarkretsar att han hade preparaten och telefonen ringde hos honom hela dagarna.

Då han besökte Åhléns för att äta-frukost var dag blev han snart omsvärnad av missbrukare. Det var heller inga svårigheter att få nya doser av preparaten utskrivna i Uppsala. Verksamheten upphörde då Hans L greps av polisen.

Genom Hans L:s egna uppgifter, som stöds av övrig utredning är åtalet mot honom styrkt. Av 8 § narkotikastrafflagen (1968:64) och Narkotikakonventionen följer att Dolcontin och Ketogan är narkotika.

The Defendants testified. At the Prosecutor's request, Johan Hartelius, MA, testified as expert witness. The Prosecutor moreover adduced as evidence a statement by Hartelius, dated July 22, 1994, excerpts from the Swedish Drug Index (FASS) and an analysis certificate, dated July 22, 1994.

The facts of the case were initially as follows. Hans L. suffered from complications resulting from surgical procedures to treat thrombosis in one of his legs. This resulted in unbearable pain, for which he was prescribed an analgesic morphine preparation. For a long time, he used the medicine Dolcontin in tablet form and also Ketogan for subcutaneous injection to treat this pain. The Dolcontin was in the form of repository tablets, which contained 30 mg morphine salt and 70 mg lactose.

According to the FASS, this drug is prescribed to treat severe cancer-related pain and remains effective from 8 to 12 hours. The tablets are sold in 25-unit blister packs. Ketogan contains 5 mg of the synthetic morphine ketobemidone and 29 mg other substances for every milliliter. It is prescribed for severe pain. Both Dolcontin and Ketogan are dependence-producing substances, and FASS recommends that the greatest care should be exercised in prescribing these drugs. Hans L. obtained his prescription for the substances in the Swedish cities of Falun and Uppsala in 1993 and 1994.

According to the prescription, the recommended dose was 2 to 4 tablets of Dolcontin every 24 hours or 3 to 6 ml Ketogan every 24 hours. In 1993, Hans L. obtained 2,325 Dolcontin tablets and 300 ml Ketogan, and in 1994 3,350 tablets and 3,400 ml.

Hans L. came into contact with mixed substance abusers in Falun as early as 1993. Among these, there was Kent N., with whom he had worked. Hans L. began distributing both Dolcontin and Ketogan to addicts.

Between February 1993 and May 1994, at least 21 people obtained around 3,000 Dolcontin tablets and 3,000 ml Ketogan. In some cases Hans L. received payment and in other cases he gave away the drugs. Kent N. and Birgitta P. obtained both Dolcontin and Ketogan from Hans L.

The extent of their interactions grew and Hans L. found that it was difficult to end the distribution once it had begun. It was known if addict circles that he had the drugs, and his phone rang off the hook.

Every day when he went to Åhléns for lunch he was soon mobbed by addicts. There were also no difficulties in having new doses of the drugs prescribed in Uppsala. The activity ended when Hans L. was apprehended by the police.

By using Hans L.'s own information, supported by the other facts of the case, the allegations against him were proven. It follows that Dolcontin and Ketogan are narcotics from Section 8 of the Swedish Penal Act on Narcotics (1968:64) and the UN Single Convention on Narcotic Drugs.

Med hänsyn till att Hans L under lång tid överlätit narkotika till så många personer vid ett stort antal tillfällen samt att hans hälsotillstånd på grund av bland annat hjärnblödningar inte varit det bästa, kan inte hans uppgifter om överlåtna mängder tillrespektive person utan vidare tas för goda.

Varken Kent N eller Birgitta P har saknat trovärdighet och annan bevisning mot dem än deras egna och Hans L:s uppgifter finns inte. Det kan därför inte hållas för visst att de innehaft större mängder än de själva erkänt, varför åtalen mot dem skall bifallas i enlighet med detta. Morfin är en opiat och därmed ett mycket farligt narkotikapreparat, dock inte lika farligt som heroin. Ungefär en tredjedel så farligt som heroin torde man kunna säga att morfin är.

Vad beträffar ketobemidons farlighet, har Hartelius yttrat sig över detta. Medlet är en opiat och är kraftigt beroendeframkallande, vilket både Kent N och Birgitta P bekräftat. Vidare har det starka ruseffekter och kan ge upphov till delirieliknande tillstånd. Det sistnämnda har även Birgitta P själv erfaren. Hartelius har i sitt välunderbyggda yttrande, som han också redogjort för muntligen, ansett att ketobemidon är i det närmaste lika farligt som heroin.

TR:n delar Hartelius uppfattning. Hans L har överlätit 90 g rent morfin och 15 g rent ketobemidon. Detta skulle således motsvaradrygt 40- g rent heroin och mer ändå i fråga om s k gatuheroïn. Redan mängderna medför att Hans L:s narkotikabrott är grovt. Därtill kommer den omfattning verksamheten haft. Kent N:s och Birgitta P:s innehav har rört flera tillfällen, men varit systematiskt i den mening att de förvärvat narkotikan från samma person och delvis innefattat att visst tryck mot Hans L i syfte att få denne att överlåta.

Påföljd. Hans L förekommer inte i kriminalregistret. Han lider som ovan nämnts av sjukdomar och skall till hösten genomgå en större operation. Frivårdsmyndigheten i Borlänge har yttrat sig d 5 juli 1994 och därvid angivit bland annat att Hans L inte behöver övervakning.

Straffvärdet höjs av följande omständigheter. Det har rört sig om förhållandevis stora mängder farlig narkotika Hans L har missbrukat ett av samhället och utskrivande läkare givet förtroende genom att överlåta läkemedel illegalt. Han har i vissa fall tagit betalt för narkotikan och han har överlätit den till ett stort antal nedgångna personer.

Having regard to Hans L's distributing narcotics to so many people for such a long time in so many instances, and having regard to the fact that his health condition was not optimal because of such conditions as strokes, the information he provided about the quantities distributed to the various persons cannot simply be taken at face value.

Neither Kent N. nor Birgitta P. lacked credibility. And there is no evidence against them other than the information that they or Hans L. provided. One cannot therefore be certain that they were in the possession of greater quantities than they themselves have admitted. The prosecution against them must therefore be accepted in accordance with this. Morphine is an opiate, and therefore a very harmful narcotic substance—but not as harmful as heroin. One could say that morphine is about one-third as harmful as heroin.

Hartelius provided a statement with respect to the harmfulness of the ketobemidone. The substance is an opiate and it is very dependency producing, which both Kent N. and Birgitta P. confirmed. Furthermore, it possesses powerful intoxicating effects and can produce a state similar to that of delirium. The latter state is something Birgitta P. experienced herself. Hartelius, in his well-substantiated statement, which he has also explained orally, regarded ketobemidone as nearly as harmful as heroin.

The District Court shares Hartelius's opinion. Hans L. distributed 90 g pure heroin and 15 g pure ketobemidone. This would thus correspond to just over 40 g pure heroin and still more if translated into so-called "street heroin." The quantities alone mean that Hans L's narcotics offense is serious. In addition to that, there is the scope of his activities. Kent N. and Birgitta P.'s acts of possession were spread out across several instances. But they were systematic in the sense that they had acquired the narcotic substances from the same person and partially exerted a certain degree of pressure on Hans L. in order for him to distribute the substances.

Sanctions. Hans L. does not have a criminal record. As mentioned above, he suffers from a number of diseases and will be undergoing major surgery in the fall. The Borlänge Probationary and Parole Authority submitted a statement dated July 5, 1994 which indicated, among other things, that Hans L. does not need supervision.

The seriousness of the offense is aggravated by the following circumstances. The quantity of the harmful narcotics involved in the case is relatively large. Hans L. violated the trust of the prescribing physicians and society at large by distributing the drugs illegally. In some cases he accepted payment for the narcotics, and he has distributed the drugs to a large number of socially vulnerable people.

I vart fall till Birgitta P synes han ha överlåtit den helt frivilligt och till och med åkt till Rättvik för att leverera. Genom att dagligen ha en pillerdosa med flera dagars behov av Dolcontin på sig, har han visat sig beredd att överlåta Dolcontin till dem som bett honom om det.

Följande omständigheter sänker straffvärdet. Han har i något fall utsatts för hot i syfte att han skulle överlåta narkotika och i vart fall många gånger i övrigt utsatts för stark press från missbrukarnas sida. Han har inte fått någon större vinning av affärerna och det är inte visat att han försökt få någon att sälja vidare. Narkotikan har inte förvärvats på kriminell väg.

Straffvärdet ensamt gör att annan påföljd än fängelse är utesluten.

Med beaktande av straffvärdet och med särskild hänsyn tagen till att Hans L på grund av sin dåliga hälsa skulle drabbas oskäligt hårt av ett straff utmätt efter brottets straffvärde, finner TR:n att fängelsestraffets längd trots allt kan stanna vid två år.

Förverkande. Hans L har medgivit blott 6 500 kr. Av hans egna uppgifter framgår att han i betalning erhållit vad som yrkats, varför förverkandeyrkandet mot honom bör bifallas.

Domslut. TR:n dömde Hans L jämlikt 3 § narkotikastrafflagen för grovt narkotikabrott till fängelse två år och förpliktade honom att såsom förverkat värde av försåld narkotika utge 15 000 kr. Såväl åklagaren som Hans L överklagade domen i Svea HovR.

Åklagaren yrkade att Hans L skulle ådömas ett längre fängelsestraff. Hans L yrkade att påföljden skulle bestämmas till villkorlig dom eller, i andra hand, att fängelsestraffet skulle sättas ned. Han yrkade också att det belopp han förpliktats utge såsom förverkat värde av försåld narkotika skulle nedsättas till 6 500 kr.

Parterna bestred varandras ändringsyrkanden. HovR:n (hovrättslagmannen André, hovrättsrådet Olvall, tf hovrättsassessorn Gunnarsson, referent, samt nämndemännen Andersson och Tängberg) anförde i dom d 8 sept 1994: HovR:ns domskäl. I HovR:n har Hans L hörts på nytt. På åklagarens begäran har bandupptagningen vid TR:n av förhöret med Jonas Hartelius spelats upp.

Åklagaren har även i HovR:n åberopat dennes utlåtande d 22 juli 1994. Genom TR:ns i skuldfrågan inte överklagade dom är slutligt prövat att Hans L har gjort sig skyldig till den åtalade gärningen. Som TR:n funnit skall denna bedömas som grovt narkotikabrott.

At least in the case of Birgitta P. he seems to have distributed the drugs completely voluntarily and even traveled to Rättvik to make a delivery. By having a pill box with several days' worth of Dolcontin on his person on a daily basis, he has shown himself to be prepared to distribute Dolcontin to those who asked him for the drug.

The following circumstances mitigate the seriousness of the offense. In some cases he was threatened to distribute drugs; and in any case, in many instances he was otherwise exposed to strong peer pressure from drug abusers. He did not profit financially from his transactions to any great extent, and it has not been shown that he attempted to have anyone resell the drugs. The narcotics were not acquired criminally.

The seriousness of the offense alone excludes any other sanction than imprisonment.

Having regard to the seriousness of the offense and with special regard to the fact that, because of his poor health, Hans L. would suffer unreasonable hardship as a result of a sentence imposed in accordance with the seriousness of the crime, this Court finds that the length of imprisonment, in spite of the mitigating circumstances, will remain two years.

Forfeiture. Hans L. has admitted to only SEK 6,500. On the basis of information he himself provided, it appears that he had received payments as alleged. The forfeiture claim against him should be granted.

Judgment. Pursuant to Section 3 of the Swedish Penal Act on Narcotics, the District Court sentenced Hans L. to two years' imprisonment for serious narcotics crimes and ordered him to pay SEK 15,000 for the forfeited value of the sold narcotics. Both the Prosecutor and Hans L. appealed the judgment to Svea Court of Appeals.

The Prosecutor submitted a petition for Hans L. to be sentenced to a longer term of imprisonment. Hans L. submitted a petition for the sentence to be made conditional or, alternatively, for the term of imprisonment to be reduced. He also submitted a petition for the amount he was ordered to pay as forfeited value of sold narcotics to be lowered to SEK 6,500.

The parties contested each other's appeals petitions. The Court of Appeals (Head of Division André; Appeals Judge Olvall; pro temp. Associate Judge of Appeals Gunnarsson; the Reporter of the Case; and Lay Judges Andersson and Tängberg) stated as follows in its judgment of September 8, 1994: The ratio decidendi of the Court of Appeals. Hans L. testified again before the Court of Appeals. At the Prosecutor's request, Jonas Hartelius's recorded testimony taken before the District Court was played back.

The Prosecutor also adduced as evidence Hartelius's statement, dated July 22, 1994. It was established that, with respect to the question of guilt, the District Court's judgment determined conclusively that Hans L. was guilty of the criminal offense as charged. As established by the District Court, the offense shall be considered a serious narcotics crime.

Den narkotikahandling som Hans L gjort sig skyldig till har omfattat en stor mängd mycket farliga narkotiska preparat. Den överlätna mängden motsvarar enligt utredningen åtminstone 40 g rent heroin, vilket i sin tur motsvarar en avsevärt större mängd sk gatuheroïn.

Överlåtelseerna har skett till ett stort antal personer. Till detta kommer att Hans L har missbrukat det förtroende som har givits honom genom att han kunnat få preparaten utskrivna som läkemedel. Nu anförda omständigheter leder till att Hans L:s brottslighet har ett straffvärde som vida överstiger det av TR:n utdömda straffet: Detta gäller även om man beaktar att Hans L efter hand kommit att hamna i en situation där han inte sett sig ha något annat val än att fortsätta att tillhandahålla preparaten och att han måhända inte gjort sig någon större vinning på handteringen.

Med hänsyn till brottets art och det höga straffvärdet kan, som TR:n funnit, annan påföljd än fängelse inte komma i fråga. Vid beaktande av samtliga omständigheter, däri inbegripet vad som framkommit om Hans L:s hälsa, finner HovR:n att fängelsestraffet bör bestämmas till tre år. Vad gäller yrkandet om förverkat värde av överläten narkotika har mot Hans L:s bestridande inte visats att han haft större intäkter än han själv medgett. Det belopp som skall förverkas bör därför sättas ned till 6 500 kr.

HovR:ns domslut. 1. HovR:n ändrar TR:ns domslut såvitt nu är i fråga på så sätt att a) fängelsestraffets längd bestäms till tre år, b) det belopp som Hans L skall utge såsom förverkat värde av försåld narkotika bestäms till 6 500 kr.

Hans L (offentlig försvarare advokaten Tore Noreberg) överklagade HovR:ns dom och yrkade att påföljden skulle bestämmas till

villkorlig dom eller i vart fall att straffet skulle sättas ned. Riksåklagaren bestred ändring. Kriminalvårdsstyrelsen avgav efter förordnande av HD yttrande i målet.

Målet avgjordes efter huvudförhandling (Riksåklagaren genom byråchefen Guntra Ekerling). HD (JustR:n Vängby, Heuman, Freyschuss, referent, Lind och Lambe) beslöt följande dom: Domskaäl. Som skaäl för sitt ändringsyrkande har Hans L under åberopande av 29 kap 5 § 1 st BrB anförd, att han under livet drabbats av sarskilt allvarliga sjukdomstillstånd och att avtjänandet av ett fängelsestraff därför skulle utsätta honom för oskäligt lidande.

The narcotics possession of which Hans L. was convicted included a large quantity of very harmful narcotic substances. According to the facts of the case, the quantities distributed corresponded to at least 40 g pure heroin, which in turn corresponded to a considerably larger quantity of so-called "street heroin."

Distribution occurred to a large number of people. Additionally, Hans L. abused the trust placed in him in connection with having the substances prescribed to him as medicine. The circumstances listed here mean that the seriousness of Hans L.'s offense exceeds the sentence imposed by the District Court. This even applies if taking into consideration that Hans L. subsequently ended up in a situation in which he saw no other option than to continue making available the substances and that he perhaps did not profit financially to any great extent from the transactions.

Having regard to the nature of the crime and the great seriousness of the offense, the only sentence that can be issued is that of imprisonment, as the District Court also found. Having regard to all the circumstances of the case, including what has come to light regarding Hans L.'s health, the Court of Appeals finds that the term of imprisonment should be set at three years. With respect to the petition regarding the forfeited value of the distributed narcotics, it has not been shown over Hans L.'s objection that he had income greater than what he himself admitted. The forfeited amount should therefore be lowered to SEK 6,500.

Judgment of the Court of Appeals. 1. The Court of Appeals changes the District Court's judgment in the present case so that (a) The term of imprisonment shall be set at three years, and (b) The amount payable by Hans L. as forfeited value of sold narcotics shall be set at SEK 6,500.

Hans L. (represented by Public Defense Counsel, Attorney at Law, Tore Noreberg) appealed the Court of Appeal's decision and submitted a petition for the sentence to be made conditional or, alternatively, for the sentence to be reduced. The Prosecutor-General contested that change. Upon the request of the Swedish Supreme Court, the Swedish National Prison and Probation Administration submitted a statement in the case.

The case was decided after trial (Guntra Ekerling, Head of Department, on behalf of the Prosecutor-General's Office). The Supreme Court (Justices Vängby, Heuman, and Freyschuss; Court Reporter, Lind and Lambe) issued the following judgment: Ratio decidendi of the case. In support of his appeal Hans L., pursuant to Chapter 29, Section 5(1) of the Swedish Penal Code, cited his health condition as particularly grave and that serving a prison sentence would therefore expose him to unreasonable suffering.

Kriminalvårdsstyrelsen har i sitt yttrande hänfört sig till ett utlåtande d 6 dec 1994 av överläkaren Lennart Klang som därvid sammanfattningsvis anför. "Hans L är en nu 43-årig man som under livet drabbats av ett flertal mycket allvarliga sjukdomstillstånd. Således insjuknade han i slutet av 70-talet i tarmsjukdom som drabbade nedre delen av mag-tarmkanalen. Han kom att genomgå ett flertal tarmstämpande operationer som sammantaget resulterat i en permanent tunntarmsstomi där avföringen ledes ut på bukväggen. I samband med en av dessa tarmoperationer ådrog han sig en svår blodpropp i det högra benet som orsakades av en koagulationsrubbnig. Han kom att utveckla 'en svår cirkulationssjukdom där-man genom s k cross-over-bypass-operation sökt avleda blodflöde från höger till vänster ben. Man har vidare tvingats företaga avlastande operation för att motverka muskelsvullnaden i underbenet. Hans kärlsjukdom kom att medföra synnerligen svåra smärtor som endast delvis kunnat kuperas med starka narkotiska analgetica. Olika neurokirurgiska smärtreducerande ingrepp har företagits såväl nervavlastning som inoperation av elektroder i ryggmärgens baksträng.

Under 1992 drabbades Hans L av två hjärnblödningar av vilka den senare krävde neurokirurgisk operation. Genom sina svåra smärtor har Hans L kommit att utveckla ett beroende av narkotiska läkemedel som kan betecknas som narkomani i medicinsk mening.

Vid tiden för nu aktuell brottslighet synes han till följd av genomgångna hjärnblödningar och nämnda narkomani ha drabbats av en allvarlig omdömesnedsättning under vilken han föga kunde överväga farorna med den brottslighet han åtalats för. Det föreligger enligt min mening starka skäl att ta hänsyn härtill vid straffmätningen. Det är vidare uppenbart att Hans L:s livskvalitet till följd av multipla sjukdomstillstånd är kraftigt nedsatt såväl psykiskt som fysiskt. Hans invaliditet är uppenbar.

Vad gäller frågan om fortsatt medicinsk behandling under en verkställighet kan sådana ges inom kriminalvården. Det är emellertid viktigt att man noggrant anpassar en verkställighet till hans sjukdomstillstånd. Han kan således vårdas vid somatiskt sjukavdelning inom kriminalvården, exempelvis vid sjukavdelningen vid Härnösandsanstalten eller vid Skogomeanstalten."

Rättspsykiatrisk undersökning beträffande Hans L har i målet i HD utförts av biträdande överläkaren Gunilla Stålenheim d 1 febr 1995. I undersökningen redogör hon för hans sjukliga besvär och uttalar att han kliniskt och testmässigt företer symtom talande för viss grad av frontalhjärnskada, där typiska symtom är omdömesbrist samt svårighet att förutse och planera. Vidare utsågs att hans nedsatta omdöme och svaga motståndskraft mot trycket från missbrukare åtminstone till en del kan bero på sviktandehjärnfunktioner efter hjärnblödningar.

In its statement, the Swedish National Prison and Probation Administration referred to an opinion, dated December 6, 1994, by Chief Physician Lennart Klang, a summary of which was cited. "Hans L., a 43-year-old man, has suffered from multiple, very severe health-related conditions over the years. Thus, in the late 1970's, he had a relapsing bowel disease, which affected the lower portion of his gastrointestinal tract. He underwent several invasive procedures to shorten his intestines, which resulted in a permanent small intestinal ostomy in which intestinal contents could be led out through the abdominal wall. In connection with these intestinal surgical procedures, he suffered a severe embolus in his right leg caused by a coagulation disorder. He developed a severe circulatory disorder where it was attempted to divert blood flow from his right leg to his left leg by means of a so-called cross-over-bypass-operation. Furthermore, it was necessary to perform a surgical procedure aimed at relieving the patient so as to counteract the muscle swelling in his lower leg. His vascular condition resulted in pain that was especially severe, which could only be treated with strong, narcotic analgesics. Various neurosurgical pain-reducing procedures were performed to relieve the nervous system as well as to implant electrodes in the back of spinal cord.

In 1992 Hans L. suffered two strokes, of which the second required neurosurgery. Suffering from severe pain, Hans L. developed a dependence on narcotic drugs over time, which could be characterized as a drug addiction in the medicinal sense.

For the crime at hand, he seems to suffer from a serious impairment of judgment as a result of his strokes and drug addiction; it is an impairment under which he will hardly be able to realize the dangers of the crime for which he is being prosecuted. In my opinion there are persuasive reasons for taking this into consideration in determining the appropriate punishment for the offense. Furthermore, it is evident that Hans L.'s quality of life is severely impaired both psychologically and physically as a result of his multiple health-related conditions. His disability is obvious.

With respect to the issue of continued medical treatment while serving the sentence, such treatment can be provided within the prison and probation administration. However, it is important to adjust any sentence to his health condition. Thus, he will be able to receive treatment at the somatic medical unit of the Prison and Probation Administration, such as the medical unit at Härnösandsanstalten or at Skogomeanstalten.

Chief Physician Gunilla Stålenheim conducted a forensic psychiatric examination of Hans L. in the case presently before the Supreme Court. In her examination she described the problems associated with his poor health and noted that, on the basis of the clinical examination and tests performed, his symptoms indicate that, to a certain degree, he suffers from frontal brain damage. Typical symptoms include the impairment of judgment and difficulty planning and predicting consequences. It was furthermore pointed out that his impaired judgment and weak resistance to peer pressure from addicts could at least partially be caused by impaired brain functions after his strokes.

Den rättspsykiatriska bedömningen är att Hans L begått den åtalade gärningen under påverkan av psykisk störning som trots att den inte är allvarlig i lagens mening kan beaktas vid straffmätningen. Den brottslighet Hans L övertygats om har omfattat storamängder särskilt farliga narkotiska preparat motsvarande åtminstone 40 g rent heroin.

Hanteringen har haft stor omfattning och han får även anses ha missbrukat det förtroende läkarna lämnat honom genom förskrivningen till honom av medicin innehållande narkotika. Även med beaktande av att han inte haft någon egentlig vinning avhanteringen och till följd av visst hot känt sig tvingad fortsätta den brottsliga verksamheten finner HD liksom HovR:n att det brott Hans L gjort sig skyldig till har högt straffvärde.

Resultatet av personutredningen ger dock anledning att med tillämpning av 29 kap 3 § 3 BrB såsom förmildrande omständighet vid straffvärdebedömningen beakta att Hans L:s handlande stått i samband med en uppenbart bristande omdömesförmåga.

I 29 kap 5 § 1 st 6 BrB stadgas att rätten utöver brottets straffvärde i skälig omfattning skall beakta bl a om den tilltalade till följd av dålig hälsa skulle drabbas oskäligt hårt av ett straff utmätt efter brottets straffvärde. I motiven till detta stadgande uttalas att hänsyn till dåligt hälsotillstånd kan tas bl a vid allvarligare fysiska handikapp såsom förlamning eller starkt nedsatt syn och då gärningsmannen lider av allvarlig sjukdom, framför allt då denna bedöms vara livshotande. Vidare framhålls att även det psykiska hälsotillståndet kan beaktas, i den mån det inte är av den arten att det faller under annan särreglering. (Prop 1987/88:120 s 95.)

Enligt samma paragrafs andra stycke kan omständigheter som avses i första stycket leda till att lindrigare straff än det som är föreskrivet för brottet ådöms. För detta krävs dock att det är påkallat av särskilda skäl. I motiven framhålls här att restriktivitet skall iakttas med att underskrida den aktuella straffskalan för ett brott. Vidare uttalas att några närmare anvisningar för användningsområdet inte ges utan att det är en uppgift för rättspraxis att bestämma i vilken utsträckning stadgan- det skall tillämpas. (A prop s 97).

Av utredningen beträffande Hans L:s sjukdomsbild framgår att hans hälsotillstånd är allvarligt och invalidiserande. Vidare får anses klarlagt att han till följd av sin medicinering och sina hjärnblödningar fått en omdömesnedsättning. Med hänsyn till det anförda föreligger särskilda skäl att döma honom till lindrigare straff än som är föreskrivet för brottet.

The forensic psychiatric assessment was that Hans L. performed the offense for which he was being prosecuted under the influence of a mental disturbance, which—even though it would not be considered severe in the legal sense—could be taken into consideration in determining appropriate punishment. The crime of which Hans L. was found guilty included large quantities of particularly harmful narcotic substances, corresponding to at least 40 g pure heroin.

The scope of the distribution was extensive, and he must also be considered to have abused the trust placed in him by the physicians prescribing the medicine containing narcotics. Even though he did not profit financially to any significant degree from handling the drugs, and even though certain threats caused him to feel forced to continue his criminal activities, the Supreme Court, like the Court of Appeals, finds that the offense of which Hans L. is guilty is of great seriousness.

However, the result of the personal review does allow, with the application of Chapter 29, Section 3(3) of the Swedish Penal Code, for considering extenuating circumstances with respect to the fact that Hans L.'s actions were connected with an evidently impaired capacity for judgment.

Chapter 29, Section 5(1)(6) of the Swedish Penal Code requires that the Court, in addition to the seriousness of the crime, shall give reasonable consideration to such matters as to whether the accused, as a result of poor health, would suffer unreasonable hardship from a sentence imposed in accordance with the seriousness of the offense. The legislative history for this provision notes that poor health may be taken into consideration for conditions involving severe physical disability, such as paralysis or markedly reduced vision, and when the offender suffers from a serious illness, first and foremost if this is assessed to be life-threatening. Furthermore, it is stressed that mental health may also be taken into consideration to the extent that the condition is not subject to other special provisions. (Government Bill 1987/88:120 p. 95.)

According to the same section, second subsection, the circumstances referred to in the first subsection may lead to a milder sentence than that prescribed for the crime. However, this requires the presence of special circumstances. The legislative history here underlined that restrictiveness must be observed when going below the relevant sentencing range for a crime. The legislative history furthermore states that more detailed specifications for the application area cannot be issued but that it is the task for case-law to determine the extent to which the provision shall be applied. (Id. p. 97).

From the review of Hans L.'s health history, it is indicated that his health condition is serious and debilitating. Furthermore, it must be considered evident that he suffers from impaired judgment as a result of his medication and his strokes. With respect to what is described here, there are special reasons for issuing a lighter sentence than that prescribed for the offense.

Även med beaktande av nu angivna förhållanden måste det brott Hans L gjort sig skyldig till anses ha så högt straffvärde att villkorlig dom eller skyddstillsyn ej kan komma i fråga. Vid en bedömning av samtliga omständigheter finner HD sålunda att Hans L inte kan undgå att å dömas fängelsestraff som skall bestämmas till fängelse ett år sex månader. Domslut. HD ändrar på det sätt HovR:ns domslut att straffet med tillämpning av 29 kap 5 § 2 st BrB bestäms till fängelse ett år sex månader.

HD:s dom meddelades d 6 mars 1995 (nr DB 26).

Even taking into consideration the circumstances indicated here, the offense of which Hans L. is guilty must be considered assufficiently serious to exclude the possibility of a conditional sentence or probation. In its overall evaluation of all the circumstances, the Swedish Supreme Court thus finds that Hans L. must serve a sentence of imprisonment, which it establishes as imprisonment for one year, six months. Judgment. The Swedish Supreme Court thus changes the Court of Appeal's judgment to imprisonment for one year, six months with the application of Chapter 29, Section 5(2) of the Swedish Penal Code.

The Swedish Supreme Court's judgment was issued on March 6, 1995 (No. DB 26).

WWW.TOLLUND.COM

NEW YORK

COPENHAGEN

BOSTON